

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 363/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Petrom Troščákom, advokátom, Hlavná 50, Prešov, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 24CoP/6/2025 z 13. februára 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia o odvolaní sťažovateľky. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Tiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj uznesenia okresného súdu sp. zn. 30P/150/2024 z 21. októbra 2024.

2. Sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 27P/90/2019, ktorého predmetom bola zmena úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej [REDAKOVANÉ] dcére sťažovateľky. V tomto konaní bol 21. augusta 2024 vyhlásený rozsudok, ktorým súd okrem iného rozhodol o zvýšení výživného otca na maloletú. Tiež upravil styk otca s maloletou tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou počas bežného roka každý párny víkend v mesiaci, keď pri prvom bežnom styku v príslušnom kalendárnom mesiaci si otec prevezme

maloletú pred bydliskom matky a druhý bežný styk otca v príslušnom kalendárnom mesiaci sa uskutoční tak, že matka je povinná priviezt' maloletú pred bydlisko otca a ten je povinný maloletú matke vrátiť v stanovenom čase pred svojim bydliskom. Rozsudok napadli odvolaním obidvaja rodičia.

3. Dňa 23. septembra 2024 bol okresnému súdu doručený návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal úpravy styku s maloletou v zásade totožne, ako rozhodol okresný súd v rozsudku z 21. augusta 2024. Žiadal, aby mu bol zabezpečený styk s maloletou tak, že jedenkrát do mesiaca bude sťažovateľka ako matka povinná maloletú priviezt' a odviezt' z jeho bydliska. Návrh odôvodnil tým, že v dôsledku rozsudku okresného súdu vo veci samej došlo k zvýšeniu jeho vyživovacej povinnosti na maloletú, preto nie je v jeho finančných možnostiach zabezpečovať odvoz maloletej z Prešova do Novej Dedinky, kde býva, a následný dovoz maloletej späť do Prešova. Zvýšené výživné mu znemožňuje stretávať sa s maloletou, ktorá sa pritom domáha pravidelného kontaktu s otcom. Okresný súd uznesením sp. zn. 30P/150/2024 z 21. októbra 2024 upravil styk otca v súlade s jeho návrhom, teda tak, že pri druhom bežnom styku otca s maloletou je matka povinná priviezt' maloletú pred jeho bydlisko a otec je povinný maloletú vrátiť matke v stanovenom čase pred svojim bydliskom. V prevyšujúcej časti okresný súd návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Zároveň samostatným výrokom súd určil, že neodkladné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 27P/90/2019.

4. Proti uzneseniu okresného súdu z 21. októbra 2024 podala sťažovateľka odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a) až h) Civilného sporového poriadku a podľa § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku. Namietala, že okresný súd ako súd prvej inštancie nemohol rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pretože bol podaný v rámci odvolacieho konania. O návrhu otca rozhodoval súd, ktorý na to nemal oprávnenie. Tiež namietala nesplnenie podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia a to, že neodkladné opatrenie nie je v záujme maloletej. Nesúhlasila s prerozdelením nákladov na výkon styku s maloletou medzi oboch rodičov a poukázala na to, že otec riadne nevyužíva právo styku s maloletou a nie je predpoklad, že k styku bude dochádzať dvakrát do mesiaca. Nariadením neodkladného opatrenia fakticky okresný súd rozhodol o predbežnej vykonateľnosti rozsudku vo veci samej v časti rozšírenia styku a úprave spôsobu odovzdávania maloletej, čím dochádza k prejudikovaniu veci.

5. O odvolaní rozhodol krajský súd ústavou sťažnosťou napadnutým uznesením z 13. februára 2025, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nepríslušnosti súdu prvej inštancie uviedol, že návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia bol podaný po vyhlásení rozsudku, no skôr ako došlo k podaniu odvolania vo veci samej. Odvolacie konanie sa začína podaním odvolania, preto bol na rozhodnutie o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia funkčne príslušný súd prvej inštancie.

6. Vo vzťahu k úprave styku otca s maloletou dospel krajský súd k názoru, že je v najlepšom záujme maloletej sa s otcom stretávať, a keďže otec osvedčil, že nateraz je pre neho finančne a časovo náročné zabezpečovať realizáciu styku s maloletou, je v záujme maloletej, aby sa na znášaní týchto nákladov podieľala v rovnakej miere aj matka. Krajskému súdu sa za týchto okolností nejavilo ako spravodlivé, aby výdavky, čas a energiu pri tak veľkej vzdialenosti znášal iba jeden z rodičov. Spravodlivejšie je, ak tieto náklady súvisiace so stykom znášajú rovnomerne obaja

rodičia. Krajský súd konštatoval, že osobný styk rodiča s dieťaťom je ústavne chráneným právom, na ktorého realizácii by sa mali primerane podieľať obaja rodičia. Aj keď doterajšia súdna prax preferovala preberanie a odovzdávanie dieťaťa rodičom, ktorý realizuje styk s dieťaťom v mieste bydliska druhého rodiča, odklon od tejto súdnej praxe neznamená porušenie práv rodiča, ktorému je dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Súdna prax v tejto oblasti prešla vývojom a znamená zachovanie a rešpektovanie rovnakých práv u oboch rodičov. Krajský súd poukázal na rozhodovacia prax súdov, keď vzhľadom na okolnosti prípadu súdy uložili povinnosť zabezpečiť styk obom rodičom. Preto spravodlivému usporiadaniu práv a povinností rodičov najviac zodpovedá riešenie, keď sú obaja rodičia zaviazaní podieľať sa na záťaži sporej s výkonom styku rovnakou mierou.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka namieta nedostatočné odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý na jej odvolacie námietky výslovne nereagoval a uviedol iba všeobecné skutkové a právne závery. Trvá na názore, že pokiaľ otec podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia po vyhlásení rozsudku okresného súdu vo veci samej, išlo o návrh podaný počas priebehu odvolacieho konania. O návrhu otca preto podľa § 362 Civilného mimosporového poriadku mal rozhodovať krajský súd. Ďalej uvádza, že okresný súd uznesením z 21. októbra 2024 fakticky rozhodol o predbežnej vykonateľnosti rozsudku okresného súdu vo veci samej z 21. augusta 2024, pretože upravil styk otca s maloletou v podstate totožne s úpravou styku v rozsudku vo veci samej. Tým dochádza k prejedikovaniu veci a zároveň okresný súd fakticky vylúčil zmenu rozsudku vo veci samej odvolacím súdom.

8. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a ani z uznesenia okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia nie je zrejmé, ako súdy posudzovali záujem maloletej, keď táto bola v konaní vo veci samej vypočutá a vyjadrila sa, že sa s otcom chce stretávať raz do mesiaca. Sťažovateľka nesúhlasí s prerozdelením prepravy maloletej pre účely styku s otcom medzi oboch rodičov. Tento výrok považuje za nesprávny, nezákonný a nelogický, pretože otec nemusí znášať žiadnu záťaž, ak svoje právo styku nevyužije a nepríde po maloletú do miesta bydliska matky a iba počká, keď bude mať sťažovateľka povinnosť dovieť mu maloletú na výkon styku do jeho bydliska. Otec navyše nevyužíva styk s maloletou v doteraz upravenom rozsahu, preto nie je predpoklad, že bude reálne k styku dochádzať dvakrát v mesiaci. V otázke prerozdelenia ciest pritom nejde o žiadnu jednotnú aplikačnú prax krajského súdu. Sťažovateľka nie je vlastníčkou motorového vozidla a prepravu maloletej môže zabezpečiť iba prostriedkami verejnej dopravy, čo môže trvať aj 7 hodín. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj uznesenia okresného súdu z 21. októbra 2024.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 50/2019, IV. ÚS 17/2019, I. ÚS 257/2019).

10. Aj v konaní o neodkladnom opatrení však musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení musí mať predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (II. ÚS 427/2022, III. ÚS 192/2022, III. ÚS 643/2022).

11. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti rozhodnutia o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia. Účelom konania pred ústavným súdom je však ochrana ústavnosti, nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka v zásade opakuje odvolaciu argumentáciu uplatnenú pred krajským súdom. Namietanému rozhodnutiu krajského súdu nemožno vyčítať, že sa nezaoberalo všetkými námietkami matky, keďže hodnotenie skutkového stavu založenom na úplnom dokazovaní bolo predmetom konania vo veci samej vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 27P/90/2019, v ktorom súd rozhodol rozsudkom z 21. augusta 2024, ktorý rodičia napadli odvolaním. Navyše, účelom postupu, ktorý predchádza rozhodnutiu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nie je definitívne zistenie skutkového stavu a právne zhodnotenie zistených skutočností na úrovni rozhodnutia vo veci samej, ale zistenie naliehavosti potreby dočasnej úpravy pomerov.

12. Krajský súd v namietanom uznesení jasne a primerane vysvetlil, že je v záujme maloletej, aby sa na znášaní nákladov realizácie styku s otcom v rovnakej miere podieľala aj matka maloletej. Vysvetlenie, že nie je spravodlivé, aby pri tak veľkej vzdialenosti medzi bydliskom matky, ktorá má maloletú v osobnej starostlivosti (Prešov, pozn.), a bydliskom otca (obec Nová Dedinka, okres Senec, pozn.) výdavky, čas a energiu na zabezpečenie styku dvakrát v mesiaci zabezpečoval iba otec, nie je svojvoľné. Navyše, sťažovateľka netvrdila a ani neosvedčila existenciu skutočností, ktoré by mali vplyv na jej schopnosť spolupodieľať sa na týchto nákladoch. Tiež netvrdila, že by maloletá styk s otcom odmietala alebo by na ňu mal negatívny vplyv. Právna úvaha krajského súdu,

že za týchto okolností je spravodlivejšie, aby náklady súvisiace so stykom maloletej s otcom rovnomerne znášali obidvaja rodičia, nie je prejavom zjavného právneho omylu. Rovnako to platí aj pre právny záver krajského súdu o príslušnosti okresného súdu ako súdu prvej inštancie na rozhodnutie o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia.

13. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by posudzované uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či v nesúlade s platnou právnou úpravou, alebo nedostatočne odôvodnené. Krajský súd sa vyrovnal so všetkými námietkami sťažovateľky, ktoré sú v značnej časti obdobné s tými, ktoré uplatnila aj v ústavnej sťažnosti. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré treba vnímať aj v súvislosti s činnosťou okresného súdu, ktorý styk otca s maloletou upravil v zásade totožne ako v dosiaľ neprávoplatnom rozsudku vo veci samej sp. zn. 27P/90/2019 z 21. augusta 2024, nie je rozpore s princípmi spravodlivého procesu. Navyše, úprava rodičovských práv a povinností k maloletej vrátane styku bude opätovne posúdená odvolacím súdom pri rozhodovaní o odvolaní rodičov proti rozsudku vo veci samej, keď právoplatnosť konania vo veci zmeny výkonu rodičovských práv a povinností limituje nariadené neodkladné opatrenie. Preto je nesprávny právny názor sťažovateľky, že nariadením neodkladného opatrenia o styku otca s maloletou došlo k prejudikovaniu rozhodnutia, pretože konanie o odvolaní proti rozsudku okresného súdu vo veci samej je samostatným konaním a odvolací súd nie je viazaný nariadeným neodkladným opatrením. Jeho účelom je ochrana záujmu maloletej tráviť s otcom osobne viac času, nie konečná úprava rodičovských práv a povinností.

14. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názormi krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svoj vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 675/2014, II. ÚS 465/2017, II. ÚS 423/2018, II. ÚS 192/2019).

15. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa čl. 19 ods. 2 a podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľka namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže dospel k záveru, že postupom a napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu uvedených práv, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky z dôvodov už bližšie ozrejmenej v tomto uznesení ústavný súd ani nemohol vyhovieť jej návrhu na odklad vykonateľnosti, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (pozri § 131 ods. 1 zákona

o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu implicitne prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu